

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobců : A) Ing. Z.K., B) R. K.,** proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj** se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2009, č.j. 16178/2009-83/1227,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2009, č.j. 16178/2009-83/1227, jímž byla zamítnuta odvolání žalobců a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 17.3.2008, č.j. KUJCK 33269/2007 OREG/9, jímž bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu změněno rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru výstavby a územního plánování ze dne 3.8.2007, č.j.výst/166614179/0/2007/Ku-7/STRI/StPo , kterým byla dodatečně povolena stavba “ Rozestavěná stavba bytových domů C,D,SO 01, provozní objekty C , D, s 20 byty a komerčními prostory, 13 garáží, SO 02 přípojky vody, SO 03 přípojky kanalizace “ (dále jen obytný soubor) na pozemcích v kat. území Písek.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení o umístění a povolení předmětné stavby obytného souboru. Uvedl, že dne 29.7.2005 vydal Městský úřad Písek, odbor výstavby (stavební úřad) rozhodnutí o umístění a povolení stavby, která měla být dokončena dne 31.12.2006. Stavba byla

stavebníkem – společností BYTY GREGOROVA s.r.o. zahájena v dobré víře, že vydané povolení ke stavbě je v právní moci. Následně však k podání žalobce Ing. Z. K. ze dne 26.4.2006 (podnět a odvolání) bylo rozhodnutí o umístění a povolení stavby doručeno žalobcům jako opomenutým účastníkům řízení. K odvolání žalobkyně R. K. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 10.11.2006 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby, přičemž současně zamítl odvolání žalobce Ing. Z. K. jako opožděné. Tento výrok o opožděném odvolání byl následně zrušen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 3/2007 ze dne 2.4.2007 z důvodu nesprávného posouzení dne podání odvolání. Na základě odvolacího rozhodnutí Krajského úřadu pro Jihočeský kraj stavební úřad v řízení pokračoval, ale po zjištění, že stavba již byla zahájena, stavební řízení dle § 88 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. (stavební zákon) rozhodnutím ze dne 31.1.2007 zastavil a následně dle § 129 odst. 3 nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb. zahájil řízení o odstranění stavby prováděné bez stavebního povolení. Po podání žádosti stavebníka ze dne 25.4.2007 o dodatečné povolení stavby, bylo řízení o odstranění stavby opatřením stavebního úřadu ze dne 30.4.2007 přerušeno a o žádosti žalobce bylo dne 3.8.2007 vydáno rozhodnutí, jímž byla podle § 115 stavebního zákona stavba dodatečně povolena. Odvolání žalobce Ing. Z. K. podané proti dodatečnému povolení stavby Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 27.12.2007 jako opožděné zamítl, avšak dospěl k závěru, že dle § 92 odst. 1 jsou dány předpoklady k přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu v přezkumném řízení podle § 94 správního řádu. Krajský úřad zjistil pochybení zjevná ze spisu, a proto provedl zkrácené přezkumné řízení a vydal rozhodnutí ze dne 17.3.2008, jímž změnil rozhodnutí o vydání dodatečného stavebního povolení ze dne 3.8.2007. Změnou napravil formální vady ve formulaci výroku a označení příslušných právních předpisů, zejména uvedl, že jde o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, upřesnil okruh účastníků řízení a doplnil jejich označení.

Posledně uvedené rozhodnutí vydané v přezkumném řízení je žalobou napadeným prvostupňovým rozhodnutím v této věci.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž namítali, že krajský úřad nezohlednil řízení, které probíhalo před Krajským soudem v Českých Budějovicích, namítali rozpor rozhodnutí s právními předpisy, nedostatky důvodů rozhodnutí a nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3.8.2007 pro nedostatek územního rozhodnutí. Žalobce nadto namítal, že stavbu nelze na označených pozemcích provést, ust. § 97 odst. 3 správního řádu nepřipouští doplnění rozhodnutí, nejsou uvedena jména všech účastníků řízení, nebylo provedeno dostatečné dokazování o okruhu účastníků řízení, nebyla náležitě odůvodněna dobrá víra stavebníka, nebyl ověřen soulad projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí a nesouhlasil s tím, že stavba je již dokončena. Šetření práv nabytých z pravomocného stavebního rozhodnutí považoval za legalizaci nezákonnosti a bezpráví a za porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Vytýkal, že krajský úřad nevzal v úvahu vlastnická práva nabytá v dobré víře a že dodatečné stavební povolení ze dne 3.8.2007 bylo nezákonně vydané zaměstnancem účastníka řízení.

Při projednání odvolání žalovaný zjistil, že v mezidobí byla ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích podána žaloba Ing. Z. K. proti rozhodnutí krajského úřadu, ze dne 27.12.2007, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému povolení stavby ze dne 3.8.2007 a že tento soud rozsudkem sp.zn. 10 Ca 29/2008 ze dne 23.4.2008 podanou žalobu zamítl.

Žalovaný na podkladě odvolání žalobců přezkoumal rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17.3.2008 vydané ve zkráceném přezkumném řízení podle skutkového a právního stavu době vydání dodatečného stavebního povolení a dospěl k závěru, že stavební úřad se nedopustil pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí že pro vydání rozhodnutí byly splněny i podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení.

Při vypořádání odvolacích námitek žalobců žalovaný vycházel z posouzení, že rozestavěnou a nedokončenou stavbu lze dle stavebního zákona dodatečně povolit, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nelze jen na podkladě přesvědčení žalobců a podání žaloby na prohlášení nicotnosti ke správnímu soudu považovat za nicotné a že námitky žalobců ohledně neproveditelnosti stavby bez územního rozhodnutí a požadavek na ověření projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí nejsou relevantní, neboť se posuzuje již stavba provedená a nikoliv umístění stavby. Zhodnotil, že stavba je situována v souladu se závaznou částí Územního plánu města Písek a v souladu s platným regulačním plánem “Vnitroblok Gregorova Písek”. V otázce okruhu účastníků řízení žalovaný odkázal na rozhodnutí krajského úřadu s tím, že účastníky přezkumného řízení jsou ti, kdož jimi byli v přezkoumávaném řízení. K námitce šetření vlastnických práv v dobré víře žalovaný uvedl, že žalobci jako účastníci řízení z přezkoumávaného rozhodnutí žádných práv nenabývali ani nemohli. Ohledně úřední osoby, která vypracovala rozhodnutí, žalovaný uvedl, že jde o zaměstnance Městského úřadu Písek, který je oprávněnou úřední osobou podle vnitřních předpisů úřadu. K namítanému stupni dokončení stavby žalovaný odkázal na to, že způsobilost užívání stavby a její kolaudace není předmětem tohoto řízení. Dále žalovaný uvedl způsob doručování rozhodnutí podle okruhu účastníků řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu (žalobcům do vlastních rukou) a ostatním účastníkům řízení dle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu veřejnou vyhláškou.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobci v podané žalobě považovali napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné z následujících žalobních důvodů.

1. Žalobci namítali, že žalovaný ani krajský úřad nevymezili řádně okruh účastníků řízení. Poukázali na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil okruh účastníků odvolacího řízení s okruhem účastníků řízení v 1. stupni před krajským úřadem s tím, že žalobci jsou účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu, jimž se má doručovat do vlastních rukou a účastníkům podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu veřejnou vyhláškou. Přitom podle názoru žalobců krajský úřad uvedl velký počet účastníků řízení dle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu, avšak neprovedl dokazování o tom, jak tito jsou ve svých právech nebo povinnostech přímo dotčeni ve smyslu § 109. Žalovaný argumentoval tím, že krajský úřad ve změně upřesnil okruh účastníků řízení doplněním jejich označení, i když okruh účastníků z hlediska ust. § 109 stavebního zákona vůbec prošetřen nebyl. Správní orgány tedy okruh účastníků řízení řádně nevymezily, o jejich procesním postavení neprovedly žádné dokazování a to je důvodem dle judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (2 As 53/2006-79 a IV. ÚS 656/02) ke zrušení napadeného rozhodnutí.
2. Žalobci vytýkali žalovanému neposouzení vady řízení, totiž to, že nebyly splněny podmínky pro doručování účastníkům řízení dle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu veřejnou vyhláškou. To dle žalobců souvisí se žalobní námitkou pod bodem I. s námitkou nedostatečného vymezení okruhu účastníků řízení.
3. Žalobci další vadu řízení spatřovali v tom, že účastníci řízení dle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu byli právě z důvodu nesprávného doručování veřejnou vyhláškou zbaveni možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a účinně hájit svá práva a oprávněné zájmy. Stejně tak žalobci Ing. Z.K., který byl v rozhodnutí označen jako

účastník řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu a bylo mu doručováno do vlastních rukou, nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a porušení tohoto práva zakládá nezákonnost rozhodnutí.

4. Žalobci spatřovali nezákonnost napadeného rozhodnutí rovněž v tom, že rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a nemá oporu v provedeném dokazování. K této námitce pod bodem a) nejprve poukázali na to, že ve smyslu § 76. § 129 odst. 3 stavebního zákona se v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje podle § 111 až 115. V daném případě bylo dodatečné povolení stavby vydáno bez územního rozhodnutí a závěr žalovaného, že rozestavěnou stavbu lze dodatečně povolit bez územního rozhodnutí, nemá oporu v zákoně. Tvrdili, že na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že pro umístění předmětné stavby byl zpracován a schválen regulační plán, neboť ten nemůže nahradit územní rozhodnutí. V další argumentaci pod bodem b) namítali, že rozhodnutím ze dne 3.8.2007 nebyla dodatečně povolena stavba zahájená podle stavebního povolení ze dne 29.7.2005, ale stavba jiná, podle jiné dokumentace, částečně na jiných pozemcích proto ani skutkové zjištění, že stavba byla zahájena v dobré víře, že stavební povolení je pravomocné, nemá oporu v provedeném dokazování. Stavební povolení nikdy právní moci nenabýlo, proto stavebník z tohoto nepravomocného rozhodnutí ani žádného práva zahájit stavbu nenabyl.
5. Žalobci namítali, že celé správní řízení je od počátku stíženo vadou spočívající v porušení zásady rovnosti účastníků, neboť v prvním stupni rozhodoval orgán účastníka řízení Města Písku.

Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu 1. stupně vydaná v přezkumném řízení, ale i rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek vydaná ve věci dodatečného povolení stavby.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že předmětná stavba je další etapou výstavby obytného souboru “Vnitroblok Gregorova ulice Písek” realizované v souladu se schváleným regulačním plánem daného území. Zopakoval, že stavební zákon umožňuje řešení stavu, kdy stavebník zahájí řízení bez platného stavebního povolení a to cestou dodatečného povolení stavby a v tomto řízení se přiměřeně postupuje podle stavebního zákona, povahy věci a doložených dokladů. Dobrá víra stavebníka v daném případě nemohla být posuzována, když stavební povolení bylo zrušeno. Žalovaný připomněl, že napadená rozhodnutí byla vydána ve zkráceném přezkumném řízení, jehož účastníky byli ti, kdož byli účastníky přezkoumávaného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a v uvedeném řízení byl stanoven okruh účastníků řízení v souladu s ust. § 109 stavebního zákona a stavební úřad vedl řízení s více než 30 účastníky. Vzhledem k velkému počtu účastníků řízení proto stavební úřad doručoval veřejnou vyhláškou. Způsob vedení přezkumu ve zkráceném řízení neumožňuje žádné dokazování a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí. Protože žalovaný v tomto řízení neprováděl žádné dokazování a doplňování podkladů, nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. K námitce, že bylo rozhodováno orgánem Města Písek jako účastníka řízení, žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno Městským úřadem Písek jako správním orgánem věcně a místně příslušným podle § 13 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Účastníkem řízení oproti tomu byla obec, t.j. město Písek.

Žalovaný má za to, že žaloba neobsahuje žádné důvody, které by prokazovaly nezákonnost rozhodnutí, a proto navrhl, aby podaná žaloba byla zamítnuta.

Při ústním jednání před soudem žalobce zopakoval, že podstatnou vadou přezkumného řízení je že žalovaný i krajský úřad náležitě nevymezili okruh účastníků řízení. apadené rozhodnutí je tak postaveno na neúplných a nesprávných skutkových zjištění, které nemají oporu v provedeném dokazování. Zdůraznil, že ačkoliv žalobce, je přímo mezující soused, neboť stavba má být na parc. č. 357/5 sousedící s jeho pozemkem, pak mu nebylo doručováno přímo. Žalované správní orgány postupovaly podle § 144 a dále mu neumožnily vyjádřit se k podkladům řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu.

K tomu zástupce žalovaného uvedl, že byly dány podmínky pro přezkumné řízení podle § 98 tak, jak tyto podmínky zhodnotil a vyjádřil na str. 3 svého vyjádření k žalobě.

K dotazu soudu, zda v textu závěru napadeného rozhodnutí, kde je žalobce jako odvolatel brán jako účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, jde o věcnou nesprávnost či chybu v přepisu, když při současném konstatování, že okruh účastníků řízení je stejný jako v rozhodnutí před krajským úřadem a žalobci nebyli bráni za účastníky řízení podle § 27 odst. 1, ale podle § 27 odst. 2 správního řádu i v souladu s judikaturou NSS, uvádí, že toto znění v napadeném rozhodnutí nemůže objasnit.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předně pro účely vypořádání námitek žalobců považuje za podstatné vymezit předmět přezkumného řízení před soudem, t.j. charakter rozhodnutí a řízení, v němž bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno jako odvolací rozhodnutí ve věci přezkumného řízení podle § 97 správního řádu, a to v přezkumném řízení charakteru *zkráceného přezkumného řízení* podle § 98 správního řádu. Prvostupňovým rozhodnutím v tomto přezkumném řízení je rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 17.3.2008, kterým bylo změněno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 3.8.2007).

Podle § 98 správního řádu (zkrácené přezkumné řízení) jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.

Předně žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána na základě povinnosti, která správnímu orgánu vyplývá z ust. § 92 správního řádu a na základě vlastního uvážení správního orgánu dle téhož ustanovení, že jsou splněny předpoklady pro vedení přezkumného řízení.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo

nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Protože odvolání žalobce proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo v řízení o dodatečném povolení stavby krajským úřadem zamítnuto jako opožděné, byla dána povinnost krajského úřadu z úřední povinnosti zkoumat, zda jsou splněny předpoklady pro vedení přezkumného řízení. Krajský úřad tyto předpoklady našel, a proto opožděné odvolání žalobce Ing. Z. K. vzal v souladu s citovaným zákonným ustanovením pouze jako *podnět* k přezkumu, což znamená, že z tohoto podnětu vychází toliko jako z iniciativy při posuzování důvodnosti přezkumu. Důvod k vedení přezkumného řízení je uveden v ust. § 94 správního řádu a je vymezen tak, že přezkoumat pravomocné rozhodnutí správního orgánu je možné tehdy, pokud lze důvodně pochybovat o tom, že je v souladu s právními předpisy.

Přezkumné řízení se tedy zahajuje s úřední povinností v případě opožděného a nepřipustného odvolání tak, že toto odvolání je toliko rámcem pro posouzení souladu pravomocného rozhodnutí s právními předpisy, není nárokem na vypořádání všech odvolacích námitek žalobce, logicky proto, že tyto námítky měly své místo v řádném odvolacím řízení a nebyly vypořádány z důvodu opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání. Přezkumné řízení tak nemůže nahrazovat řízení odvolací. To ostatně vyplývá i z toho, že přezkumnému řízení podléhají toliko rozhodnutí nezákonná, nikoliv však rozhodnutí věcně nesprávná, která nejsou v přímém (a v přezkumném řízení rovněž nadto ještě ve zjevném) a rozporu se zákonem.

Vázány těmito povinnostmi a charakterem řízení, správní orgán v dané věci ve zkráceném přezkumném řízení, v němž usoudil na přímé a zjevné porušení zákona, postupoval tak, že odstranil zjevné vady rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 3.8.2007, spočívající, jak soud také zjistil, nesporně v rozporech znění tohoto rozhodnutí se zákonem. Především napravit část výroku rozhodnutí v tom, že jeho předmětem je dodatečné povolení stavby a nikoliv pouze povolení stavby a doplnil právní předpis- ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého bylo nepochybně postupováno. Dále vymezil okruh účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu konkrétním označením účastníků řízení a doplnil označení zástupce stavebníka, kterého považoval za účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, že tak učinil ve výroku svého rozhodnutí ne zcela schématicky přehledně z hlediska změny 1. části rozhodnutí, v dané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ostatně tento způsob formální změny nebyl žalobci v podaném odvolání vytýkán a není vytýkán ani v podané žalobě. V odvolání vytýkáno bylo, že v přezkumném řízení nelze rozhodnutí doplňovat. Tato odvolací námitka nemá oporu v ust. § 90 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán je oprávněn svým rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení přezkoumávané rozhodnutí *měnit* a doplnění chybějící náležitosti dle § 69 odst. 2 správního řádu, jíž je okruh účastníků řízení, je *změnou* rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán vyslovil, že rozhodnutí „doplňuje“ výčtem účastníků řízení je druhem změny, kterou správní orgán avizuje již v záhlaví svého rozhodnutí slovy „*mění takto.*“ Správní orgán také v souladu s povahou věci vypustil z rozhodnutí nadbytečné poučení o zahájení stavby, když v daném řízení šlo již o stavbu rozestavěnou a dodatečně povolovanou.

Správní orgán tedy odstranil přímé a zjevné nezákonnosti rozhodnutí a nápravu těchto nezákonností mohl učinit ve zkráceném přezkumném řízení, neboť k této nápravě nepotřeboval kromě přezkoumávaného rozhodnutí ze dne 3.8.2007 a znalosti věci ze spisu další podklady. Krajský úřad také ve svém měnícím rozhodnutí náležitě odůvodnil, koho vzal stavební úřad za účastníky řízení a z čeho krajský úřad vycházel, když rozhodnutí o dodatečném povolení stavby doplnil o okruh konkrétních osob. Uvedl, že za účastníky řízení

(včetně žalobců) vzal vedle stavebníka a obce i vlastníky sousedních pozemků a staveb, případně nositele práv odpovídajících věcnému břemeni, neboť usoudil, že jejich práva mohou být stavbou dotčena. Krajský úřad okruh těchto účastníků zjistil ze spisového materiálu, konkrétně z informativních výpisů z katastru nemovitostí.

Výše uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobní námitky nejsou oprávněné.

Předně není oprávněná námitka nedostatečně vymezeného okruhu účastníků řízení. Protože podle § 95 odst. 4 správního řádu jsou účastníky přezkumného řízení účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, pro správní orgány rozhodujících v přezkumném řízení postačovalo, aby vyšly ze správního spisu a tyto osoby konkrétně označily podle podkladů v něm založených. Žalobci byli, ostatně jak sami tvrdí z titulu malé vzdálenosti jejich pozemků od stavby, vedle dalších dotčených osob účastníky řízení dle § 109 stavebního zákona, čemuž odpovídá postavení účastníka i dle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť žalobci nemohou být účastníky řízení z titulu žadatele o stavební povolení či osobou ve společenství práv se žadatelem ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. To, že žalovaný až v napadeném rozhodnutí označil žalobce za účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, ačkoliv tito jsou správně v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 17.3.2008 (v rozhodnutí o změně) označeni správně jako účastníci dle § 27 odst. 2 správního řádu, je sice chybou, avšak toto nezakládá důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, protože tato chyba nemá v přezkumném řízení vliv na postavení žalobců v řízení o dodatečném povolení stavby. K mylnému označení žalobců došlo zřejmě z důvodu, že tito na rozdíl od ostatních účastníků řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu podávali v řízení odvolání a tím byli vymezení "blížeji" než ostatní, na jejich procesním postavení se však nic nezměnilo. Soudu není zřejmé, oč žalobci opírají své tvrzení o nedostatečně vymezeném okruhu účastníků řízení a o neprovedení dokazování v tomto směru, když ve správním spise jsou založeny výpisy z katastru nemovitostí označující pozemky a osoby, jichž se stavba může dotýkat a tyto listiny jsou důkazním materiálem. Žalobci tak založili své námitky na nepodloženém tvrzení, které nemá oporu ve spisovém materiálu, nadto těmito námitkami míří do zjištění skutkového stavu věci, který, jak bylo výše uvedeno, z pohledu věcné správnosti nemá místo v přezkumném řízení a mělo být předmětem odvolacího řízení ve věci dodatečného povolení stavby. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí však bylo zamítnuto jako opožděné a žalobce se svými námitkami proti tomuto postupu neuspěl ani podáním správní žaloby ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Co je však velmi podstatné, je skutečnost, že žalobci svými námitkami do vymezení okruhu účastníků řízení míří nad rámec jejich procesních práv vymezených jim zákonem. Žalobci namítají nedostatečné zjištění účastníků přezkumného řízení, potažmo řízení o dodatečném povolení stavby. Touto námitkou nemohou mít na mysli sebe v postavení účastníků řízení, neboť jejich postavením se správní orgány zabývaly již v předchozích rozhodnutích, když právě opomenutí žalobců bylo důvodem zrušení původního stavebního povolení. Žalobci tedy jako účastníci řízení vymezení byli v souladu s ust. § 109 stavebního zákona, případně § 27 odst. 2 správního řádu. Pokud namítají nedostatečné vymezení okruhu účastníků řízení, pak tedy jejich námitky musí mířit do nevymezení okruhu *ostatních* účastníků. To však žalobcům nepřísluší, neboť své námitky mohou uplatňovat toliko v rozsahu jejich možného dotčení na hmotných právech. Účastenství žalobců v řízení o dodatečném povolení stavby, potažmo v přezkumném řízení je dle § 109 limitováno vymezením hmotných práv a zájmů v řízení daných vlastnickým právem k sousedním pozemkům a stavbám a jen v mezích těchto práv mohli být žalobci umístěním předmětné stavby dotčeni. Je proto vyloučeno, aby se žalobci domáhali ochrany práv jiných účastníků řízení, která mu nepřísluší (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007 čj.: 2 As 10/2007-83). Žalobci nemohou za jiné účastníky řízení namítat porušení

práv těchto jiných účastníků (např. , že tito jiní účastníci nebyli vzati za účastníky, nebyli zařazeni do okruhu účastníků řízení). V tomto směru platí zásada, již vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud, že každý si sám střeží svá práva.

S výše uvedeným souvisí i posouzení neoprávněnosti druhé námítky žalobců. Žalobcům a ostatním účastníkům řízení v postavení účastníků dle § 109 stavebního zákona (§ 27 odst. 2 správního řádu) bylo v souladu se zákonem doručováno veřejnou vyhláškou. Správní orgán postupoval v souladu s ust. § 144 odst. 1 a 6 správního řádu a dosavadní správní praxí, kdy v řízení s větším počtem účastníků, za které se považuje řízení s více než 30 účastníky, lze doručovat veřejnou vyhláškou. Žalobci neuvedli a to ani ve spojitosti se žalobní námitkou pod bodem 1., že by stavba nebyla takového rozsahu a charakteru, že by se dotkla mnohem menšího počtu účastníků řízení a v podaném odvolání nenamítli, kdo z označených účastníků řízení by neměl být veden jako účastník dodatečného povolení stavby či jinak nedokládali malý rozsah stavby. Žalobci pouze tvrdí a nepodloženě oproti správnímu spisu dokládajícímu okruh účastníků řízení dovozují, že nenastaly podmínky pro doručení veřejnou vyhláškou. Nadto i tyto jejich námítky doručování veřejnou vyhláškou jiným osobám nenáleží mezi námítky, jenž by mohli žalobci důvodně uplatňovat za jiné osoby. Žalobci byli vzati do řízení po vydání rozhodnutí krajského úřadu ze dne 10.11.2006 a s novým rozhodnutím o dodatečném povolení stavby ze dne 3.8.2007, jež jim bylo doručeno veřejnou vyhláškou, byli seznámeni, neboť žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. I když toto odvolání bylo shledáno opožděným a opožděnost odvolání se stala spornou otázkou řešenou správními soudy, podstatné je, že výsledkem těchto řízení (naposledy řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích) byl závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5 As 56/2008-7, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo legitimně vedeno dle § 144 správního řádu, doručování veřejnou vyhláškou bylo v souladu s § 25 odst. 2 správního řádu , žalobce tedy nebyl zkrácen na možnosti podat odvolání včas. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku také zhodnotil, že i z hlediska identifikace účastníků řízení nelze rozhodnutí považovat za nicotné.

Na základě uvedených skutečností nelze vzít za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí tvrzení, že žalobcům nebyla dána možnost se vyjádřit k podkladům řízení dle §36 odst. 3 správního řádu.

V dané věci žaloba směřuje proti rozhodnutím vydaným ve zkráceném přezkumném řízení, tedy v řízení, ve kterém dle § 98 správního řádu je prvním úkonem vydání rozhodnutí, neprovádí se dokazování a není zapotřebí vysvětlení účastníků. V této věci správní orgán přistoupil ke změně rozhodnutí o dodatečném povolení stavby změnou výroku a odůvodnění rozhodnutí napravujícím chyby a chybějící náležitosti rozhodnutí, čímž dal rozhodnutí do souladu se zákonem. K tomu nepotřeboval žádné další podklady, které by nově opatřoval nad rámec dosavadního řízení o dodatečném povolení stavby a které by nebyly založeny ve správním spise. S podklady pro dodatečné povolení stavby se žalobci mohli seznámit v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, neboť, jak již bylo výše uvedeno, účastníci byli náležitě obesíláni veřejnou vyhláškou. Otázka seznámení žalobců s podklady řízení o dodatečném povolení stavby tedy měla místo v řízení o dodatečném povolení stavby a mohla být námitkou odvolání v uvedeném řízení. Ve zkráceném přezkumném řízení je námitka neumožnění seznámení se s podklady zkráceného přezkumného řízení z důvodu povahy tohoto řízení nedůvodná a ust. § 36 odst. 3 správního řádu se v tomto případě neuplatní.

Přezkoumávaným rozhodnutím je rozhodnutí o dodatečném povolení stavby již zahájené a rozestavěné. To je nadevší pochybnost, neboť pro tuto skutečnost bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a z podnětu stavebníka i řízení o dodatečném povolení stavby.

Skutečnost, že stavba byla zahájena a realizována bez pravomocného stavebního povolení je dle stavebního zákona právě důvodem pro vedení řízení o odstranění stavby, avšak do té doby, než stavebník požádá o dodatečné povolení stavby, což v dané věci stavebník učinil. V řízení o dodatečném povolení stavby již není na místě vydávat územní rozhodnutí, neboť stavba, je-li zahájena, je již územně vymezena a umísťována, proto je na místě toliko zkoumat podmínky pro dodatečné povolení stavby již umístěné, a to dle § 129 odst. 2 písm. a)-c) stavebního zákona. Ust. § 76 stavebního zákona je třeba vykládat i v souvislosti s jinými ustanoveními zákona, t.j. nejen v souvislosti s ust. § 111 až 115 stavebního zákona, ale také s ust. § 129 zákona, neboť řízení o dodatečném povolení stavby je speciálním stavebním řízením, v němž povaha věci, daná již rozestavěnou či postavenou stavbou, neumožňuje vedení územního řízení. To však neznamená, že by zásady územního řízení nebyly být v řízení o dodatečném povolení stavby zohledněny. To umožňuje ust. § 129 zákona, podle něhož jednou z podmínek je vždy zkoumání souladu stavby se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. Posouzení, zda postavená stavba ob stojí z hlediska podkladů územního plánování je předmětem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 3.8.2007, proti kterému žalobce podal odvolání a v tomto odvolání mohl případný nesoulad stavby s územním plánem namítat. V tomto přezkumném řízení však žalobci svou námitku uplatnili v rovině toliko neexistence územního rozhodnutí jako předpokladu pro dodatečné povolení stavby a v tomto smyslu tedy nemůže být jejich námitka důvodná. Správní orgány postupem v přezkumném řízení neměly důvod takovou vadu shledat, neboť v tomto směru rozhodnutí ze dne 3.8.2007 *nevykazovalo zjevné rozpory se zákonem*. Pro dodatečné povolení stavby zákon *nevyžaduje vydání územního rozhodnutí* a otázka souladu stavby postavené bez stavebního povolení s podklady územního plánování byla otázkou skutkových zjištění v řízení o dodatečném povolení stavby a věcné správnosti rozhodnutí ze dne 3.8.2007. Správní orgány v přezkumném řízení tedy mohly jen zkoumat, jaké rozhodnutí je předmětem přezkumu a při zjištění, že jde o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby následně pak, zda byl dodržen postup dle § 129 stavebního zákona, což správní orgány také učinily. Jejich úkolem nebylo vracet se do řízení o dodatečném povolení stavby a v rámci přezkumu přikročit k novému posouzení věci a nahradit rozhodnutí ze dne 3.8.2007 jiným věcným závěrem. Otázka dobré či nedobré víry stavebníka není z hlediska postupu dle § 129 stavebního zákona relevantní.

Rovněž není důvodná námitka žalobců, že by předmětem dodatečného povolení stavby byla stavba jiná, podle jiné projektové dokumentace. Předmětná stavba obytného souboru byla nepravomocně povolena stavebním povolením ze dne 29.7.2005, a to dle téže projektové dokumentace jako byla i dodatečně povolena rozhodnutím ze dne 3.8.2007. Žalobci neuvedli, o jaké jiné stavbě bylo v dodatečném rozhodnutí stavby rozhodováno oproti stavbě původní. Pokud odlišnost stavby dovozují z toho, že předmětná stavba nedodržela parametry původní projektové dokumentace a byla postavena v rozporu s ní či byla částečně postavena na jiných pozemcích, pak jde stále o stavbu postavenou bez stavebního povolení, případně i v rozporu s projektovou dokumentací, to znamená, že při existenci žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby zde stále byly dány právní i procesní důvody pro vedení řízení o dodatečném povolení stavby a bylo na stavebním úřadu, aby rozhodl o dodatečné legalizaci stavby či její nelegálnosti (to v případě oprávněnosti námitek účastníků řízení).

Konečně soud nevešel ani na námitky účastníků řízení o porušení rovnosti účastníků řízení. Skutečnost, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydal orgán Městského úřadu Písek, když účastníkem řízení bylo i město Písek není automatickým důvodem pro konstatování vady řízení. Námitka spojitosti zájmů úřední osoby rozhodující ve věci se zájmy města Písek, která je odůvodněna toliko pracovním poměrem k orgánu rozhodujícím ve věci,

neobstojí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze (např. č.j. 2 As 21/2004-67 a č.j. 10 Ca 53/2006-147) zákon připouští, aby obecní úřad jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy vykonával i působnost státní správy a pouze tato situace, která je předpokládána zákonem, nemůže bez dalšího zakládat důvod podjatosti. K takovým pochybnostem by musela přistoupit ještě další skutečnost, z níž by vyplynula důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany zaměstnavatele a naopak. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným orgánem dle § 13 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a žalobci neuvedli žádnou skutečnost, která by zakládala pochybnosti o kolizi zájmů tohoto úřadu či konkrétního zaměstnance úřadu se zájmy města Písek, jehož stanoviska vyjadřuje zastupitelstvo obce jako kolektivní orgán. Lze přisvědčit tomu, že obecně v případech souladu zájmů např. pracovníků stavebních úřadů se zájmy obce, v níž působí, nelze pro každý případ vyloučit určité pochybnosti o jejich nepodjatosti při rozhodování, nicméně takovou případnou podjatost pracovníka úřadu či úřadu, který ve věci rozhodoval, nelze dovozovat bez konkrétního, individuálního posouzení okolností rozhodování a zájmů obce v daném místě. Takové okolnosti zájmů žalobci ve stavebním řízení a ani v řízení před soudem neuváděli, proto jejich toliko systémová námitka zájmové blízkosti městského úřadu, který ve věci rozhodoval, k účastníkovi řízení, jímž je obce, ve které městský úřad působí, není zjevným důvodem pro zjištění rozporu se zákonem, kterým by se měly správní orgány v přezkumném řízení zabývat a není tak důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.

Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobou jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci neměli ve věci úspěch, soud jim proto nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21.listopadu 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.